

บทที่ 2

ระเบียบวิธีวิจัย

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษานี้ได้มาจากการศึกษาโครงการวิจัยการพัฒนา
 การทรัพยากรทางสังคมและสิ่งแวดล้อมในจังหวัดชลบุรี (A Study of
 Institutional and Human Resource Development in Chonburi)
 ของสถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีกำหนดระยะเวลา 2 ปี คือเริ่ม
 ตั้งแต่เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2514 ถึงเดือน มิถุนายน พ.ศ. 2516 ผู้ศึกษาได้มีส่วน
 ร่วมในการศึกษานี้ด้วย และได้เสนอโครงการย่อยเพื่อทำการศึกษารื่อง การวัด
 คำนิยมสมัยใหม่ พิจารณาเปรียบเทียบระหว่างชุมชนที่อยู่ใน เขตชนบทกับ เขตเทศบาล
 เมืองชลบุรี โดยทำการศึกษาร่วมกันไปกับการศึกษาสำรวจทางบ้าน เศรษฐกิจและ
 สังคมของหมู่บ้านในชนบทโดยให้นักวิจัย เข้าไปอยู่ในหมู่บ้านและใช้ชีวิตร่วมกับชาวบ้าน
 ตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนครึ่ง คือ ตั้งแต่ 1 เมษายน - 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2516
 ทั้งนี้เพื่อความสะดวกและเหมาะสมสำหรับนักวิจัยผู้ช่วยซึ่ง เป็นนักศึกษาที่ไ้ระยะเวลา
 ปิดเทอมในการออกฝึกทำการวิจัยสนาม การเก็บรวบรวมข้อมูลนั้นใช้ทั้งการสัมภาษณ์
 ด้วยแบบสอบถาม ตลอดจนการสังเกตแบบมีส่วนร่วมเป็นอุปกรณ์ในการวิจัยและเก็บ
 รวบรวมข้อมูล

การปฏิบัติงานของนักวิจัยผู้ช่วยที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล เริ่มดำเนินการ
 หลังจากไ้รับการอบรมที่สถาบันวิจัยสังคมเรียบร้อยแล้ว นักวิจัยและนักวิจัยผู้ช่วย จะถูก
 ส่งไปประจำอยู่ตามหมู่บ้านที่ตกเป็นตัวอย่าง โดยแต่ละแห่งจะมีนักวิจัย 1 คน และ
 นักวิจัยผู้ช่วยอีก 2 คน ทั้งนี้ในเขตหมู่บ้านจะมีผู้ดำเนินการวิจัยและการจัดเก็บข้อมูล
 จำนวน 3 คน ประจำอยู่ในแต่ละเขต คือ เขตอำเภอบึง 1 แห่ง เขตอำเภอ
 พนัสนิคม 1 แห่ง และเขตอำเภอสัตหีบอีก 1 แห่ง ส่วนเขตเทศบาลซึ่งอยู่ในอำเภอเมือง

นั้นมี 1 เขตเช่นกัน แต่เนื่องจากมีอาณาเขตกว้างขวางมาก จึงต้องใช้ผู้เก็บรวบรวมข้อมูลถึง 7 คน คือ นักวิจัยผู้ช่วย 6 คน และนักวิจัย 1 คน

การสุ่มตัวอย่าง

การเลือกสถานที่ที่ใช้ในการศึกษานี้ได้มีนักวิจัยของสถาบันวิจัยสังคมและ
ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งอยู่ในคณะผู้ดำเนินการและจัดการให้ทำการสำรวจหมู่บ้านและสถานที่ต่าง ๆ
เพื่อศึกษาถึงสภาพข้อเท็จจริงและลักษณะของท้องถิ่น ๆ และได้ทำการเลือกหมู่บ้าน
ที่ใช้สำหรับการศึกษาค้นคว้าวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง

การเลือกตัวอย่างสำหรับทำแบบสอบถามนั้น แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ
ส่วนที่เป็นตัวอย่างของเขตเทศบาลเมืองกับส่วนที่เป็นตัวอย่างของเขตชนบท กำหนด
โดยใช้ครัวเรือนเป็นหน่วยหนึ่งในการศึกษาทำการสัมภาษณ์บุคคลใดบุคคลหนึ่งใน
ครัวเรือนและเป็นผู้ที่ประกอบอาชีพแล้ว

สำหรับเขตชนบท

วิธีการเลือกตัวอย่างในการทำแบบสอบถามนั้น พิจารณาโดยใช้ตัวอย่าง
ของการศึกษาค้นคว้าเศรษฐกิจและสังคมของสถาบันวิจัยสังคมเป็นหลัก ทั้งนี้เพื่อความ
เหมาะสมในหลายประการ อาทิเช่น ในด้านระยะเวลาในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล
และงบประมาณในการศึกษา เป็นต้น

หมู่บ้านที่ตกเป็นตัวอย่างในการศึกษานั้น ได้พิจารณาจากลักษณะอาชีพ
ของประชากรในจังหวัดเป็นหลัก โดยพยายามเลือกหมู่บ้านที่เป็นตัวแทนหมู่บ้านต่าง ๆ
ในจังหวัดชลบุรี กล่าวคือ

1. ลักษณะหมู่บ้านที่เป็นตัวแทนของประชากรที่ประกอบอาชีพการทำนา
เป็นส่วนใหญ่ มีการเพาะปลูกพืชสวนและพืชไร่ เป็นผลิตผลรองลงมาได้แก่หมู่บ้านที่ 2
3 (บ้านหนองไทร) ตำบลหมอนนาง อำเภอพนัสนิคม มีจำนวนครัวเรือนตัวอย่างทั้งหมด
77 ครัวเรือน

2. ลักษณะหมู่บ้านที่เป็นตัวแทนของประชากรซึ่งประกอบอาชีพการปลูกพืชไร่ เช่น อ้อย มัน และมีการทำนาเพียงเพื่อเก็บไว้บริโภคในครัวเรือน ได้แก่ หมู่บ้านที่ 7 (บ้านหนองไผ่แก้ว) ตำบลหนองอิรุณ อำเภอบ้านบึง มีจำนวนครัวเรือนตัวอย่างทั้งหมด 79 ครัวเรือน

3. ลักษณะหมู่บ้านที่เป็นตัวแทนของประชากรซึ่งประกอบอาชีพการทำประมง และมีการทำพืชไร่บางเล็กน้อย ได้แก่ หมู่บ้านที่ 8, 10 (บ้านบางเส่ย) ตำบลนาจอมเทียน อำเภอสัตหีบ มีจำนวนครัวเรือนตัวอย่างทั้งหมด 82 ครัวเรือน

สำหรับเขตเมือง

ได้แก่ เขตเทศบาลเมืองชลบุรีซึ่ง เป็นชุมชนที่มีลักษณะเป็นชุมชนที่ใหญ่มาก มีอาณาเขตกว้างขวาง จึงต้องทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเป็นพวก ด้วยการแบ่งเขตตามลักษณะของแผนที่ของเขตเทศบาล โดยใช้ถนนและซอยเป็นหลักซึ่งมีวิธีการขั้นตอนดังต่อไปนี้ คือ

ขั้นแรก ทำการแจกนับจำนวนครัวเรือนในเขตเทศบาลที่มีอยู่จริง ๆ ในขณะที่ทำการศึกษาทั้งหมดมีจำนวน 5152 ครัวเรือน ซึ่งตามสถิติของเทศบาลเมืองชลบุรี พ.ศ. 2513 มีจำนวนครัวเรือนถึง 7,906 ครัวเรือน ผลที่ปรากฏก็คือ จำนวนครัวเรือนที่ขาดหายไปนั้นเป็นจำนวนบ้านที่มีเลขที่บ้านซึ่งทางเทศบาลได้ออกเลขที่บ้านให้ แต่ยังไม่มียู่อาศัยและรวมทั้งบ้านที่มีผู้อยู่อาศัยแต่ในขณะนั้นได้แจ้งย้ายทะเบียนบ้านออกไปหมดแล้ว

ขั้นที่สอง แบ่งเขตที่ทำการศึกษาออกเป็น 2 เขต ได้แก่

1. เขตที่เป็นย่านที่อยู่อาศัย หมายถึง เขตที่อยู่ทางฝั่งทะเล ซึ่งแบ่งออกเป็นซอยเล็ก ๆ ทั่วลงสู่ทะเล
2. เขตที่เป็นย่านธุรกิจ การค้าและที่อยู่อาศัย หมายถึง เขตที่อยู่ในแถบถนนสายสำคัญของตัวเมือง ซึ่งอยู่ทางฝั่งตรงกันข้ามกับเขตแรกอันได้แก่ถนนวิจิตรปรการ ถนนเจตนัจฉังค์ และถนนสุขุมวิท

ขั้นที่สาม เมื่อแบ่งเขตเทศบาลออกเป็น 2 เขตดังกล่าวแล้ว ได้ทำการแจกจ่ายจำนวนครัวเรือนทั้งหมด โดยแบ่งตามชื่อถนน และซอย และทำการรื้อตัวอย่างครัวเรือนมาจำนวนร้อยละ 5 ของจำนวนครัวเรือนทั้งหมดของแต่ละถนนและซอยนั้น และในท้ายที่สุดของการเก็บรวบรวมข้อมูลจึงได้ครัวเรือนที่ทำเป็นตัวอย่างซึ่งอยู่ในเขตถนนจำนวน 168 ครัวเรือน และเขตซอยจำนวน 129 ครัวเรือน รวมเป็นทั้งหมด 297 ครัวเรือน จากจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 5152 ครัวเรือน

จากวิธีการเลือกตัวอย่างดังกล่าวทำให้ได้ครัวเรือนที่ตกเป็นตัวอย่างในการศึกษารวมทั้งหมดเป็นจำนวน 535 ครัวเรือน แบ่งเป็นครัวเรือนตัวอย่างในเขตถนน 238 ครัวเรือน และจำนวนครัวเรือนตัวอย่างในเขตเทศบาล 297 ครัวเรือน ฉะนั้นจำนวนครัวเรือนตัวอย่างในเขตเทศบาลเมืองจึงเป็นตัวแทนของครัวเรือนประมาณ 1 : 35 ครัวเรือนของเขตเทศบาล ทั้งหมดในจังหวัดชลบุรี และจำนวนครัวเรือนตัวอย่างของเขตถนนจะเป็นตัวแทนของครัวเรือน ประมาณ 1 : 257 ครัวเรือนในเขตถนนทั้งหมดและเพื่อความสะดวกในการพิจารณาจำนวนครัวเรือนตัวอย่างของหมู่บ้านและเขตเทศบาลซึ่งเลือกมาทำการศึกษามีดังต่อไปนี้คือ

หมู่บ้านที่ 2, 3	ตำบลหมอนนาง	อำเภอพนัสนิคม	77 ครัวเรือน
หมู่บ้านที่ 7	ตำบลหนองอิรุณ	อำเภอบ้านบึง	79 ครัวเรือน
หมู่บ้านที่ 8, 10	ตำบลนาจอมเทียน	อำเภอสัตหีบ	82 ครัวเรือน
เขตเทศบาลเมืองชลบุรี			
	- ตำบลบ้านโศก		
	- ตำบลมะขามหยง	รวม	297 ครัวเรือน
	- ตำบลบางปลาสร้อย		

ดังนั้นจากครัวเรือนตัวอย่างที่เลือกมาเพื่อใช้ในการศึกษารังนี้จะมีทั้งครัวเรือนของชุมชนที่อยู่ในเขตถนนหรือหมู่บ้านและชุมชนในเขตเทศบาลซึ่งประกอบด้วยบุคคลหลายอาชีพ อันเป็นเครื่องแสดงถึงความแตกต่างกันในด้านสภาพ

ของเศรษฐกิจสังคมและชีวิตความเป็นอยู่ ตลอดจนความใกล้และไกลจากศูนย์กลาง
ของความเจริญคือตัวเมืองชลบุรี

แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษา

แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือส่วนที่ 1 เป็นการ
สอบถามประวัติส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ และส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามค่านิยม
สมัยใหม่ ซึ่งจะนำไปใช้ในการวัดลักษณะสมัยใหม่ นอกจากนี้เป็นการใช้การสังเกต
ในการศึกษาแบบมีส่วนร่วมอยู่ในชุมชนนั้น เข้ามาสนับสนุนและประกอบคำอธิบาย
ในตอนต่อไป

สำหรับแบบสอบถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ในส่วนที่เกี่ยวกับการวัดค่านิยม
สมัยใหม่นั้นได้ถอดความจากข้อความที่เป็นภาษาอังกฤษของ Joseph A Kahl¹
ซึ่งใช้ในการศึกษาการวัดค่านิยมสมัยใหม่ในประเทศบราซิล และเม็กซิโก ผู้
ศึกษาได้ตรวจสอบข้อความที่เป็นภาษาไทยหลายครั้ง และได้ทำการทดสอบก่อน
โดยใช้บุคคลตัวอย่าง 50 คน ที่มีระดับเศรษฐกิจและสังคมแตกต่างกันเพื่อตรวจสอบ
ความเข้าใจของผู้ให้สัมภาษณ์กับข้อความที่ใช้วัดค่านิยมสมัยใหม่ และในขณะที่
สัมภาษณ์นั้น ผู้สัมภาษณ์ จะอ่านข้อความให้ฟังและยินยอมให้ผู้ถูกสัมภาษณ์อ่านข้อความ
นั้น ๆ ด้วยตนเองได้ การที่ผู้ศึกษาต้องทดสอบและใช้วิธีการดังกล่าวนี้ก็เพื่อป้องกัน
ปัญหาความเข้าใจผิดของผู้ถูกสัมภาษณ์ซึ่งมักจะตีความไปตามข้อเท็จจริง ของสภาพ
สังคมปัจจุบันที่เป็นอยู่ และให้คำตอบไปในทางที่เอนกด้วยข้อเท็จจริง ดังเช่น
ข้อความที่ว่า "คนเรารับยี่แจ เป็นทองดูอีกคนใหญ่คนโตไว้ จึงจะก้าวหน้าดีในค่าน
การงาน" ตามความหมายของข้อความนี้ผู้สัมภาษณ์ต้องการที่จะวัดค่านิยมสมัยใหม่

¹ Joseph A. Kahl, The Measurement of Modernism,
(University of Texas Press, Austin and London, 1968)

เกี่ยวกับการจัดวางชั้นของโอกาสก้าวหน้าในชีวิต โดยให้ผู้ตอบตอบตามความรู้สึกของเขาว่าเห็นด้วยหรือไม่กับข้อความเช่นนี้ ถ้าหากว่าเขาเป็นคนสมัยใหม่ เขาจะต้องตอบว่า "ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง" แต่ถาเขาพิจารณาตามสภาพความเป็นจริงของสังคมไทยในยุคปัจจุบันแล้ว เขาก็จะตอบว่า "ให้ช่วย" ทั้งนี้ซึ่งเป็นคำตอบที่ไม่ตรงกับค่านิยมของเขา แต่มันตรงกับข้อเท็จจริง ดังนั้นผู้ศึกษาจึงต้องพยายามให้ผู้สัมภาษณ์ตอบตามความคิดเห็น หรือตามความรู้สึกนึกคิดของเขา มิใช่ตอบตามข้อเท็จจริงของสภาพสังคมปัจจุบัน

วิธีการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการออกวิจัยสนามของผู้ศึกษาเองภายใต้โครงการวิจัยของสถาบันวิจัยสังคม ทำการสัมภาษณ์บุคคลที่ประกอบอาชีพแล้วบุคคลหนึ่งต่อหนึ่งครั้งไว้ก่อน ด้วยแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาเพื่อการศึกษาครั้งนี้ หลังจากนั้นได้นำข้อมูลมาทำการบรรณาธิกรณ แยกประเภทออกเป็นกลุ่มตามสถานที่ คือ กลุ่มใน เขตเทศบาลเมืองและกลุ่มใน เขตชนบท เตรียมรหัสแล้วลงในแบบฟอร์ม และนำไปทำการเจาะลงบัตร ไอ.บี.เอ็ม. ทำการตรวจสอบบัตรโดยเครื่องตรวจบัตร ขึ้นต่อไปคือการเขียนโปรแกรมให้เครื่องคอมพิวเตอร์ตรวจว่าบัตรที่เจาะนั้น มีการลงรหัสถูกต้องตามที่กำหนดไว้หรือไม่ และถ้าพบว่ามีการลงรหัสผิดพลาด ก็ทำการตรวจแก้และเจาะบัตรใหม่จนบัตรข้อมูลเหล่านั้นถูกต้องหมดทุกใบและพร้อมที่จะนำบัตรข้อมูลเหล่านี้ไปใช้ในการวิเคราะห์ได้

ขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็นชั้น ๆ ดังต่อไปนี้

ชั้นที่ 1 จัดแบ่งข้อความที่ใช้วัดค่านิยมทั้ง 54 ข้อความ (ตามตารางที่ 1) ที่สร้างขึ้นมานั้นแยกออกเป็นประเภทของค่านิยมทั้ง 14 ประเภทดังกล่าวไว้แล้วในบทแรก และวัดค่านิยมสมัยใหม่ โดยการให้คะแนนข้อความตามแบบ

ของ Likert² คือตามระดับสูง (คะแนน 4,5) กลาง (คะแนน 3) และต่ำ (คะแนน 1,2) และพิจารณาข้อความที่เหมาะสมและใช้ได้จริง ๆ ด้วยวิธีการหาอำนาจในการแบ่งแยก (Discriminatory Power = D.P.) ตามขั้นตอนที่ 2 ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 2 วิธีการหาอำนาจในการแบ่งแยก (D.P.) เริ่มจากการวินิจฉัยข้อความที่ใช้คำค่านิยมสมัยใหม่ ทั้ง 54 ข้อความนั้นว่า ข้อความใดที่เป็นข้อความที่สนับสนุนค่านิยมสมัยใหม่โดยตรง ก็ว่าข้อความนั้นเป็นข้อความทางบวก (Positive) ส่วนข้อความใดที่ไม่สนับสนุนค่านิยมสมัยใหม่โดยตรงก็ถือว่าข้อความนั้นเป็นข้อความทางลบ (Negative) และให้คะแนนในแต่ละข้อความดังต่อไปนี้คือ

	<u>ข้อความทางบวก</u>	<u>ข้อความทางลบ</u>
เห็นด้วยอย่างมาก	5	1
เห็นด้วย	4	2
เฉย ๆ (ไม่แน่ใจ)	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างมาก	1	5

เมื่อให้คะแนนข้อความตามวิธีการดังกล่าวข้างต้นแล้ว จึงพิจารณาข้อความแต่ละข้อความของผู้ตอบทุกคน ทั้งนี้เพื่อจะได้คัดเลือกเอากลุ่มผู้ที่ให้คะแนนข้อความเดียวกันนี้ออกเป็นสองกลุ่มด้วยกัน คือ กลุ่มผู้ที่ให้คะแนนสูง คือ 4 และ 5

²Karl F. Schuessler, Social Research Methods, Institute of Public Administrative, (T.U. Bangkok, Thailand, 1964,) P. 52

และกลุ่มผู้ที่โศกเศร้าค่า คือ 1 และ 2 ขึ้นต่อไปก็คือ นำเอาคะแนนของกลุ่มทั้ง 2 นี้คำนวณหาค่าปานกลาง (\bar{x}) ของแต่ละกลุ่มเมื่อกำหนดค่าปานกลาง ของแต่ละกลุ่มแล้วจึงนำเอาค่าปานกลางของกลุ่มที่โศกเศร้าสูง (4 และ 5) ลบออกด้วยค่าปานกลางของกลุ่มที่โศกเศร้าต่ำ (1 และ 2) ผลลัพธ์ที่ได้ ออกมานั้นก็คือค่าของ D.P. ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การตอนนั้นแบ่งออกให้เห็น ได้อย่างชัดเจนในระหว่างกลุ่มผู้ที่โศกเศร้าสูง ก็จะมีแนวโน้มไปในทางที่มีค่านิยม สมัยใหม่ และกลุ่มผู้ที่โศกเศร้าต่ำก็จะมีแนวโน้มไปในทางที่มีค่านิยมสมัยเก่า

สำหรับข้อความที่จะใช้ในการวิเคราะห์ชั้นต่อไปนั้น ก็คือข้อความที่มีค่าของ D.P. เท่ากับหรือมากกว่า 1 ซึ่งมีเหลืออยู่ทั้งหมด 52 ข้อความ ดังตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ค่าปานกลางและอำนาจในการแบ่งแยกของข้อความที่ใช้ในการวัดค่านิยมสมัยใหม่

	ค่าปานกลาง		D.P.	ค่าปานกลาง
	สูง	ต่ำ		รวม
1. การกระทำอย่างจริงจัง (Activism)				
1) ในสภาพที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ คนฉลาด จะคิดถึง แค่วันนี้เท่านั้น โดยไม่คิด ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต	5.00	1.22	3.78	3.64
2) การวางแผนเพื่อจะทำอะไรสักอย่าง นี้มันจะทำให้ยุ่งยากเพราะแผน ทุกอย่างทำสำเร็จได้ยาก	5.00	1.00	4.00	3.11
3) ไม่เห็นจะมีผลต่างกันตรงไหน ไม่ว่าประชาชนจะเลือกใครเป็น ผู้แทนราษฎรก็ตาม เพราะคงไม่มี อะไรเปลี่ยนแปลงหรือดีขึ้นมาได้	5.00	1.00	4.00	3.02
4) การวางแผนการในอนาคตไว้ ล่วงหน้าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับ ตัวเรา	5.00	3.39	1.61	4.60
5) คนไทยเราคิดแต่เงินถึงสิ่งใหญ่โต แต่ความจริงแล้ว เรายังขาด ความก้าวหน้าในทางอุตสาหกรรม อยู่มาก	5.00	2.63	2.37	4.26

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ค่าปานกลาง		ค่าปานกลาง	
สูง	ต่ำ	รวม	

2. การจัดวางชั้นของโอกาสก้าวหน้าในชีวิต (Stratification of life chance)

1) คนเราสมัยนี้จำเป็นต้องรู้จักคนใหญ่คนโตไว้ จึงจะก้าวหน้าได้ในงาน	3.42	1.00	2.42	1.67
2) คนรวย ๆ มักจะรู้จักคนใหญ่คนโตมาก ซึ่งยอมเป็นกรรมคานันเอง ที่ทำให้บุตรธิดาของเขาประสบความสำเร็จได้ง่าย	3.19	1.00	2.19	1.61
3) ลูกชายของกรรมกรก็ยังมีโอกาสที่จะโตเตาเข้าสู่อาชีพที่สูงได้	5.00	3.38	1.62	4.58

3. การจัดวางชั้นของชุมชน (Community stratification)

1) เมืองนี้ไม่ใช่สถานที่ที่เต็มไปด้วยมิจฉาชีพ จะคบหาสมาคมกับใครก็คบแต่คนที่เหมือน ๆ กับเราเท่านั้น	5.00	1.00	4.00	2.98
2) เมืองนี้ ^{ตก} อยู่ในกำมือของคนกลุ่มน้อยๆ เพียงกลุ่มเดียว ชาวชนบทไร้กรรมคานัน คนหนึ่งจะไม่มีปากมีเสียงมากนัก	4.99	1.00	3.99	2.85

ตารางที่ 1 (ต่อ)

	ค่าปานกลาง		D.P.	ค่าปานกลาง
	สูง	ต่ำ		รวม
3) ความจริงเมืองชลบุรีระกอบด้วย กลุ่มชนที่สนิทสนมกันหลายกลุ่ม	3.89	1.00	2.89	2.03
4. <u>การให้ความสำคัญสูงสุดแก่งานอาชีพ</u> (Occupation Primacy)				
1) คุณสมบัติที่สำคัญยิ่งของคนเราคือ ความเคียดแค้นและความทะเยอทะยาน ต่อเป้าหมายสูง	5.00	2.41	2.59	4.13
2) งานควรจะทำก่อนอะไรอื่นหมด แม้ว่าจะต้องเสียสละกระทั่งเวลา พักผ่อนก็ตาม	5.00	1.07	3.93	3.53
3) วิธีที่ดีที่สุดในการตัดสินคนก็คือ ให้ดูความสำเร็จในค่านานอาชีพ การงานของเขา	5.00	1.63	3.37	3.94
5. <u>ความผูกพันกับเครือญาติ</u> (Integration with relatives)				
1) การจ้างคนมาช่วยทำงาน ควรจ้างญาติพี่น้องดีกว่า จ้างคนอื่น	5.00	1.00	4.00	2.89

ตารางที่ 1 (ต่อ)

	ค่าปานกลาง		D.P.	ค่าปานกลาง
	สูง	ต่ำ		รวม
2) เวลาจะทำงานทำ ควรจะทำงาน ที่ทำได้มีความรวดเร็วของคน แม้ว่าจะ จะเสียโอกาสงานดี ๆ ที่อื่นก็ตาม	5.00	1.00	4.00	3.04
3) เวลาที่เราตกอยู่ในความทุกข์ยาก ญาติมิตรเท่านั้นที่เราจะพึ่งพาอาศัย ให้ความช่วยเหลือเราได้	4.80	1.00	3.80	2.53
6. <u>ปัจเจกชนนิยม</u>				
(Individualism)				
1) เราจะสบายใจกว่า ถ้าเรา ทำตามสิ่งที่คนอื่นต้องการ แม้ว่า บางครั้งจะขัดกับความ ต้องการของเราเองก็ตาม	4.50	1.00	3.90	2.65
2) ฉันชอบงานที่รวมกันและทุกคน มีส่วนร่วมในความดีความชอบ ของงานเท่าเทียมกันหมด	5.00	2.08	2.92	4.12
7. <u>ความไว้วางใจ (Trust)</u>				
1) ชาวชลบุรีส่วนมากเป็นคนดี จะไม่ พยายามเอาเปรียบคนอื่น (หมู่เมืองเป็นเอาตัวรอดไป)	4.46	1.00	3.48	2.34

ตารางที่ 1 (ต่อ)

	ค่าปานกลาง		D.P.	ค่าปานกลาง
	สูง	ต่ำ		รวม
2) เป็นการไม่คิดที่จะให้อายุขัยของเขารูเรื่องชีวิตของเราทุกอย่าง เพราะเขาอาจเขารักเขาเปรียบเราได้	5.00	1.00	4.00	2.93
3) เป็นการไม่คิดที่จะให้เพื่อนของเรารูเรื่องชีวิตของเราทุกอย่าง เพราะเขาอาจเขาเปรียบเราได้	4.66	1.00	3.66	2.38
4) คนเราโดยทั่ว ๆ ไปมักจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันไม่ใช่เพราะมีคุณธรรม แต่เพราะหวังผลประโยชน์ตอบแทนในอนาคตมากกว่า	5.00	1.11	3.89	3.44
5) เราจะไวใจแต่คนที่เรารูจักที่เท่านั้น	3.14	1.00	2.14	1.58
8. <u>การใช้สื่อมวลชน (Participation in mass media)</u>				
1) ชาวสารเกี่ยวกับเป็นไปทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชุมชนวิตามหนังสือพิมพ์ เป็นสิ่งที่น่าสนใจและน่าติดตามชาวเสมอ	5.00	2.00	3.00	3.84

ตารางที่ 1 (ต่อ)

	ค่าปานกลาง		D.P.	ค่าปานกลาง
	สูง	ต่ำ		รวม
2) ชาวสารกรบ้านการเมืองตามหนังสือพิมพ์ และวิทยุไม่สนใจเท่าไรนัก	5.00	1.13	3.87	3.46
4) ชาวสารต่างประเทศตามหนังสือพิมพ์ และวิทยุก็ไม่สนใจเท่าไรนัก เพราะไม่เกี่ยวข้องกับเราเลย	5.00	1.11	3.89	3.38
9. <u>องค์กรขนาดใหญ่</u>				
(Bigcompanies)				
1) โรงงานอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ มักจะยุติธรรมต่อคนทำงาน(ลูกจ้าง) และเปิดโอกาสให้แต่ละคนก้าวหน้าได้โดยเท่าเทียมกัน	4.84	1.27	3.58	3.09
2) โดยทั่วไปแล้ว ทางร้านมักจะมีมาตรฐานในการขายสินค้าดีกว่าร้านเล็ก ๆ	5.00	1.66	3.34	3.91
3) เด็กหนุ่มสาวจะมีโอกาสก้าวหน้าทำงานกับบริษัทห้างร้านใหญ่ ๆ ดีกว่าการทำงานส่วนตัวของตนเอง	4.94	1.00	3.94	2.78

ตารางที่ 1 (ต่อ)

	ค่าปานกลาง		D.P.	ค่าปานกลาง
	สูง	ต่ำ		รวม
10. <u>การทำงานควยมือหรือแรงกาย</u> (Manual work)				
1) งานที่ห้มือ สกปรกและหยาม นั้นเป็นงานไม่ดี	4.82	1.00	3.82	2.20
2) งานสมัยนิยมดีกว่างานตาม โรงงานเสมอเพราะเงินเดือน จะนอยกว่าตาม	4.64	1.00	3.64	2.29
3) งานที่ต้องใช้แรงงานหนักเท่ากับ งานนั่งโต๊ะไม่ได้	4.67	1.00	3.67	2.34
11. <u>ความชอบชีวิตในเมือง</u> (Preference of urban life)				
1) โดยทั่วไปไปแล้ว ชีวิตในเมือง เล็ก ๆ มักจะดีกว่า เพราะรู้จัก ทุกคนดี	5.00	3.15	1.85	4.54
2) คนในเมืองใหญ่มักจะเอ็นชาคอ กันและไม่เป็นกันเอง ฉะนั้นมักจะ คบเพื่อนใหม่ไคยาก	5.00	2.24	2.76	4.18

ตารางที่ 1 (ต่อ)

	ค่าปานกลาง		D.P.	ค่าปานกลาง
	สูง	ต่ำ		รวม
12. ความนิยมครอบครัวสมัยใหม่ (Family Modernisw)				
1) ถ้าสามีภรรยาอยู่ด้วยกัน อย่างมีความสุขแล้ว ควรจะ หย่ากันได้	5.00	1.36	3.64	3.76
2) เมื่อสมาชิกครอบครัวเพิ่มมากขึ้น ๆ บิดามารดาควรจะมีกุมกำเนิด	5.00	2.12	2.88	4.21
3) ไม่มีเหตุผลใดที่แม่บ้านจะหา งานทำนอกบ้านไม่ได้ ถ้าเธอ ต้องการ	5.00	1.45	3.54	3.93
4) ภรรยาที่ควรนอนนอบและ เซ่อห่างหัวมีเสมอ	3.49	1.00	2.49	1.70
5) บางครั้งบางครั้งว ลูกควรมีโอกาส แสดงความคิดเห็นที่ไม่ตรงกับ พ่อแม่ได้	5.00	2.76	2.24	4.33
13. ความเคร่งศาสนา (Religiosity)				
1) ท่านคิดว่าท่านเป็นคนธรรมดา ธรรมดาไม่กว่าบิดาของท่านไหม	4.74	1.00	3.74	2.69

ตารางที่ 1 (ต่อ)

	ค่าปานกลาง		D.P.	ค่าปานกลาง รวม
	สูง	ต่ำ		
(2) คนเราเป็นคนดีได้โดยไม่ต้อง นับถือศาสนาใด ๆ ใดทั้งสิ้น	4.74	1.00	3.74	2.69
(3) อนาคตของประเทศไทยเรา นั้นขึ้นอยู่กับบุญกรรมเท่านั้น	5.00	1.00	4.00	3.36
(4) คุณค่าของศาสนาใด ๆ ขึ้นอยู่กับ ความมีประโยชน์ในการแก้ปัญหา ชีวิตประจำวัน	5.00	2.30	2.70	4.15
(5) เสียเงินหมกดีกว่าเสียหน้า	4.46	1.00	3.46	2.03
(6) ถ้าไม่มีศาสนา ชีวิตก็ไม่มี ความหมาย	4.19	1.00	3.19	1.89
14. การเสี่ยงภัย (Risk taking)				
1) ชาวเขาชอบงานที่ชาวเขาทำ การตัดสินใจได้เองทุกอย่าง	5.00	2.73	2.27	4.32
2) งานหน้าทำคืองานที่สนุก คนเด่น แม้จะไม่ใช่งานที่ มั่นคงถาวร	5.00	1.93	3.07	4.17

ตารางที่ 1 (ต่อ)

	ค่าปานกลาง		D.P.	ค่าปานกลาง รวม
	สูง	ต่ำ		
3) งานที่คิด ควรเป็นงานที่ ไม่ตองเสี่ยงมากเกินไปนัก	3.32	1.00	2.32	1.64
4) ชาวเขาอยากทำงานที่ชาวเขา มีอำนาจคนเดียว	4.96	1.00	3.96	4.60
5) งานที่คิดสุดเห็นจะเป็นงาน ที่มีคนคอยช่วยเหลือแก้ปัญหาให้ เวลาที่เราแก้ไม่ได้	4.31	1.00	3.31	2.05
6) งานควรมีกារปรับปรุง เปลี่ยนแปลง อยู่เสมอ	5.00	4.19	0.81	4.80

ขั้นที่ 3 รวมคะแนนของแต่ละบุคคลที่ได้จากข้อความทุกข้อความที่ผ่านการหาค่าของ D.P. มาแล้ว และนำเอาคะแนนรวมของแต่ละบุคคลมาเรียงตามลำดับคะแนนตั้งแต่ผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดไปจนถึงผู้ที่ได้คะแนนต่ำสุด ต่อจากนั้นจึงคิดคำนวณตัวอย่างที่จะนำมาวิเคราะห์ โดยคิดจาก 25 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มผู้ที่ได้คะแนนสูงกับ 25 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มผู้ที่ได้คะแนนต่ำ (ส่วนที่เหลือคือผู้ที่ได้คะแนนในระดับกลาง 50 เปอร์เซ็นต์ จะยังไม่นำมาวิเคราะห์ในขั้นตอนนี้) ซึ่งตามข้อเท็จจริงนั้น ในทั้ง 2 กลุ่มนี้จะต้องได้กลุ่มละ 135 คน จากจำนวนรวมทั้งหมด 535 คน แต่เนื่องจากมีผู้ที่ได้คะแนนเท่ากันจึงได้นับรวมเข้าไปในกลุ่มด้วย ดังนั้นจำนวนจริงที่ได้ก็คือ กลุ่มที่ได้คะแนนรวมสูงมีจำนวน 141 คน (26.4 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนรวมทั้งหมด) และกลุ่มที่ได้คะแนนรวมต่ำมีจำนวนเท่ากับ 144 คน (26.9 เปอร์เซ็นต์ของจำนวนรวมทั้งหมด)